

Arrest

nr. 253 288 van 21 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de stad GENT, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn en die enkel handelt als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 19 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 17 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2020 dient de verzoekster, voor haar minderjarig kind V.M., een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving.

Op 17 december 2020 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de huidige bestreden beslissing. Deze beslissing werd met een aangetekende brief van 17 december 2020 aan de verzoekster betekend en is zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

~~In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid / 51, § 1, derde lid / 51, § 2, tweede lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 04-08-2020 werd ingediend door:~~

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): V. (...)

Nationaliteit: Slowakije

Geboortedatum: (...) - 2006

Geboorteplaats: P. (...) (Slowakije)

Identificatienummer in het Rijksregister(2): xxx

Verblijvende te ~~verklaart te verblijven te~~: (...)

om de volgende reden geweigerd:

(...)

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Ontbrekende documenten: Ouderlijke toestemming of bewijs van bewaring

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van inquisitoriale aard. Naar analogie met de rechtspleging voor de Raad van State dient er bovendien op te worden gewezen dat de rechtsvordering voor de Raad niet is gericht tegen bepaalde personen of overheden die de beslissing namen of wier situatie erdoor wordt bepaald, maar tegen de bestreden rechtshandeling als dusdanig. De Raad duidt dan ook ambtshalve, op zicht van de bestreden beslissing, die overheid als verwerende partij aan die het best geplaast is om de wettigheid van de beslissing te verdedigen. Hij is hiertoe niet gebonden door de aanduiding van de verwerende partij in het inleidend verzoekschrift (R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, nrs. 58-74).

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent. De verzoekster duidt in het inleidende verzoekschrift de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, aan als tegenpartij. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie is evenwel niet de overheid die de bestreden beslissing heeft genomen, die hierin inhoudelijk is tussengekomen of die in deze over enige bevoegdheid beschikte om deze beslissing te nemen. Aangezien de staatssecretaris voor Asiel en Migratie vreemd is aan het nemen van de *in casu* bestreden beslissing en niet blijkt dat deze overheid in het kader hiervan een voor vernietiging vatbare handeling heeft gesteld of een dermate grote rol in het beslissingsproces heeft gespeeld dat zij het onderzoek door de Raad in belangrijk mate kan vooruithelpen, wordt enkel de stad Gent, vertegenwoordigd door de burgemeester, aangeduid als verwerende partij.

2.3. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 27 januari 2021 met een aangetekende brief in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om een nota en het administratief dossier in te dienen was 8 februari 2021.

Op 9 februari 2021 werd aan de Raad een administratief dossier en een nota met opmerkingen overgemaakt.

Dit is buiten de in artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Ter terechtzitting hierop gewezen, gedraagt de advocaat van de verweerder zich naar de wijsheid van de Raad.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt in dat verband als volgt:

“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Dit vermoeden is niet van toepassing in het geval van tussenkomst bedoeld in artikel 39/72, § 2.

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de vastgestelde termijn.”

De nota met opmerkingen wordt derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat het kind V.M. minderjarig is en dat hij zijn gebruikelijke verblijfplaats in België had op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht.

De ouders van het minderjarige kind V.M. oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. De minderjarige kinderen moeten dan ook worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek; zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarige(n) te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De Raad stelt ter terechtzitting ambtshalve vast dat de verzoekster, mevrouw M. M., geen enkel begin van bewijs naar voren brengt dat zij het exclusief ouderlijk gezag uitoefent over het minderjarige kind V.M. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3 blijkt dat de vader van het minderjarige kind V.M. nog leeft, doch een medewerkster van het CAW te Gent meldt dat de vader, J. M., niet reageert op de vraag om toestemming te geven om zijn minderjarige kinderen in te schrijven in het vreemdelingenregister en dat de vader de verzoekster en haar kinderen heeft geblokkeerd op de sociale media. Dit stuk bevestigt dus enkel dat er geen vaderlijke toestemming is en hieruit blijkt al evenmin dat de verzoekster het exclusief ouderlijk gezag uitoefent over haar minderjarige kind, V. M.

Ter terechtzitting repliceert de raadsman van de verzoekster hierop door te wijzen op artikel 373, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek dat stelt dat moet worden uitgegaan van de goede trouw en dat de ene ouder wordt geacht te handelen met toestemming van de andere. Tevens wijst de raadsman erop dat arresten van de Raad van State met precedentswaarde ontbreken.

De Raad wijst erop dat hij de procesbekwaamheid ambtshalve dient te onderzoeken en dat in dit kader de toestemming van de andere ouder niet zonder meer kan worden vermoed. Het vermoeden van instemming van de andere ouder geldt enkel inzake handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid, van het BW). Onderhavig beroep betreft evenwel een daad van beschikking. Het vermoeden van instemming gaat dus niet op wanneer één ouder namens de gemeenschappelijke minderjarige kinderen een beroep instelt bij de Raad (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171; RvS 29 maart 2010, nr. 202.434 en RvS 21 november 2012, nr. 221.436).

Hieruit volgt dat in het kader van het onderhavige beroep de beide ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind, tenzij mevrouw M. M. aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

De verzoekster beschikt derhalve niet over de vereiste procesbekwaamheid om voor het minderjarige kind, V. M., het onderhavige beroep in te dienen.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE